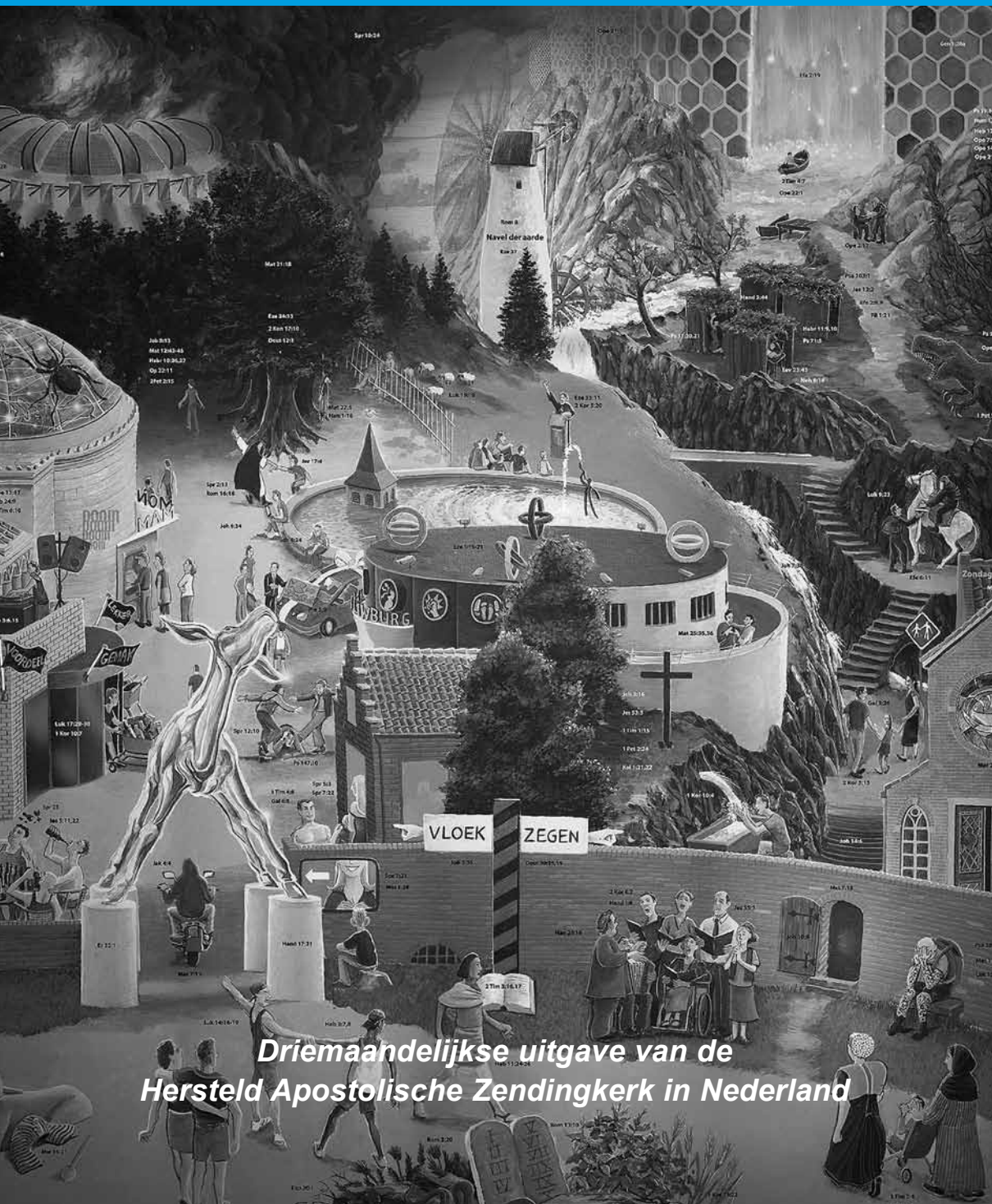

de STEM van de LAATSTE BAZUIN

38^e jaargang nr. 50, najaar 2012

*Driemaandelijke uitgave van de
Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland*

Vrij

*O Heer, geef raad.
Mijn Toeverlaat,
ik ga zo vaak op wegen,
die Gij veracht
en niet verwacht.
Heer, schenk Gij tóch Uw
zegen.*

*Ja, keer op keer
vroeg ik de Heer,
o, help mij in mijn falen.
'K wil eerlijk zijn
en leven rein.
Heer help Mij niet te dwalen.*

*Geef God de Heer
dan alle eer.
Zeg, laat je niet verleiden.
Je vroeg Hem raad,
toon nu de daad
en ga Zijn eer verbreiden.*

*Houd nu je woord,
Ga rechtdoor voort
met Hem in 't hart geborgen.
Zo ben je vrij
van slavernij
en leef je zonder zorgen.*

C.J. den Haring †

COLOFON

Uitgeverij 'De Kandelaar'
Herenweg 7 bis
3513 CA Utrecht
Telefoon en fax: 030 230 07 44
www.uitgeverijdekandelaar.nl

Redactie:

Hogerbeetsstraat 32
2242 TR Wassenaar
Telefoon 070-511 39 95
www.hazknederland.org
a.w.b@casema.nl

Abonnementen worden gratis verstrekt.

Opgave 023-5285561 of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen met toestemming, ongewijzigd en met bronvermelding.

Redactie:

A.W. Berkhof

Hoofdredactie: H.F. Rijnders

Productie en lay-out:

theologische uitgeverij
NARRATIO
Postbus 1006
4200 CA Gorinchem

ISSN: 1568 - 3419

Bij de voorplaat:
De brede en de smalle weg

De enge poort

'En iemand zeide tot Hem: Here, zijn het weinigen, die behouden worden?'(Lc.13:23)?

In Lucas 13 lezen wij over de enge of smalle poort, een gelijkenis die Jezus vertelde. Naar aanleiding van de vraag 'Here, zijn het weinigen, die behouden worden?' een vraag, waar meerdere mensen belangstellend naar waren, antwoordde Jezus in een gelijkenis of beeldspraak. Jezus stelde het beeldend voor, met die smalle of enge poort. Die poort was zo smal dat hij moeilijk te vinden was. Je moest veel moeite doen om die poort te vinden. Maar als je die poort gevonden had, dan wachtte je daar nog een grote strijd, om die poort in te kunnen gaan. Het was beslist niet vanzelfsprekend om daar zomaar even doorheen te lopen. Jezus zegt dan ook in vers 24: 'Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen, zeg Ik u, zullen trachten in te gaan, doch het niet kunnen.'

Zelf (niet) strijden

Het was een vraag die Jezus beantwoordde door er op te wijzen dat de mens daar zelf de werkende in moest zijn. Dat de mens daarin zijn eigen verantwoording heeft. Het moet de begeerte van de mens zelf zijn om die zaligheid te mogen ontvangen. Hij moet daar zelf mee bezig zijn in zijn leven. En dat zegt Jezus omdat de meeste mensen eigenlijk niet willen strijden. Het niet willen strijden betekent dat zij eigenlijk niets in hun leven willen

veranderen. Het zijn de mensen die wel zalig willen worden, maar daar eigenlijk niets tegenover willen stellen. Zij willen hun gewone leven blijven behouden. Mensen zeggen dan 'Ik geloof in God' of 'Er moet wel een God zijn, die alles gemaakt heeft, want de schepping is fantastisch'. Maar veel mensen spreken op zo'n wijze, zonder eigenlijk enige moeite te doen om die God te leren kennen. Deze mensen zijn eigenlijk niet op zoek naar de smalle poort.

Poorten

In Israël is een poort een verheven plaats; daar gebeurt het. In de poort werd recht gesproken. In de poorten werd de lof van de Heer vermeld, zoals wij dat lezen in Psalm 9:15: 'Opdat ik verhaale al uw roemrijke daden, in de poorten der dochter van Sion juiche over uw heil.' Of Ps.100:4: 'Ga met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezing, looft Hem, prijst zijn naam.' Er staat veel geschreven over poorten, het waren zeer belangrijke plaatsen om allerlei zaken te verstaan. In Spr.8:34,35 staat dan ook geschreven: 'Welzalig de mens die naar mij luistert, dag aan dag wachthoudende aan mijn deuren, bewakende de posten van mijn poorten. Want wie mij vindt, heeft het leven gevonden, hij heeft van de HERE welgevallen

verkregen.' De poort is een belangrijke plaats om meer te leren en te verstaan over het leven.

Goed of kwaad

De Spreukendichter benoemt hoe belangrijk het is om waar te nemen. En nog belangrijker om het te ondergaan, om het toe te passen in je leven. Het is de poort binnengaan. In Matteüs wordt gesproken over de enge poort en de wijde poort die je in kunt gaan. Het is de keus, die de mens daarin heeft. Het is de verantwoordelijkheid van elk mens persoonlijk, die in de wereld is gekomen. De mens heeft een keuze: het goede te doen of het kwade. Dit werd Israël voorgesteld in de zegen of de vloek (Zie bijv. Dt.30:19). Het verkeerde ging hun gemakkelijk af, daarin bevredigden zij hun natuurlijke begeerten. Het goede ging hun moeilijker af, daarin moesten zij zich zelf overwinnen. Toch zochten zij menigmaal de vloek. Het

verkeerde gaat de mens gemakkelijker af door niet te luisteren. Zoals de Here hun God het hun getoond heeft in de wetten en geboden. Het zou het volk Israël tot zegen zijn geworden.

Strijden

In Jr.7:2,3 krijgt Jeremia van de Heer opdracht om het volgende te zeggen: 'Ga staan in de poort van het huis des HEREN, predik daar dit woord en zeg: Hoort het woord des HEREN, o gans Juda, gij die door deze poorten binnenkomt om u neder te buigen voor de HERE; zo zegt de HERE der heerscharen, de God van Israel: Betert uw handel en wandel, dan wil Ik u op deze plaats laten wonen.' Hoe belangrijk is niet die poort, om die te vinden in het leven. Om van daar uit geleerd te worden. Om door die poort te kunnen gaan! Jezus zegt tot de luisteraars die verlangend waren om te weten of er ook weinigen zijn

die behouden worden, dat een ieder daarin heeft te strijden. Velen doen dat op zo'n manier, dat zij wel die enge poort vinden. Maar die poort is zo smal dat men alles moet loslaten wat men als mens zelf verzameld heeft.

Afstand doen

Er zijn wel veel mensen die behouden willen worden, maar niet de moeite willen nemen om naar die poort te zoeken. Er zijn er die wel de moeite doen om naar die poort te zoeken. Doch als zij de poort gevonden hebben eigenlijk niet kunnen ingaan, omdat zij zoveel bagage bij zich hebben en deze bagage niet achter willen of kunnen laten. Het is daarbij wel zo dat zij veel moeite hebben gedaan om al die bagage te verzamelen. Want door het leven pak je allerlei zaken op, waarvan je denkt ze nodig te hebben. Je gaat deze dingen zelf koesteren en zeer belangrijk vinden. Belangrijker dan allerlei zaken die van God gegeven en gesteld zijn. Zo is immers de mens: hij meent vaak iets geweldigs gevonden te hebben, wat achteraf toch hinderlijk kan zijn. Jezus zegt wel, om enigszins zichtbaar te maken voor de mens dat alles wat de mens vindt, eigenlijk ondergeschikt is in Lc.14:26,27: 'Indien iemand tot Mij komt, en niet haat zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broeders en zusters, ja zelfs zijn eigen leven, die kan mijn discipel niet zijn. Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan mijn discipel niet zijn.'

Voor velen een hopeloze strijd, die zij niet kunnen of willen ondergaan. Wat dat betreft kunnen zij geen af-

stand doen, want het is hun leven. en al het andere is onzekerheid. Met geen mogelijkheid komen zij door die enge of smalle poort. Zo beladen zijn zij met allerlei zaken, die zij zelf verzameld hebben en meeslepen in hun leven als waarheden. Al die waarheden verhinderen om in te gaan door die enge poort, de poort is hun te smal. Zij weten wat zij hebben en weten niet wat zij krijgen, of ontvangen.

Verder gaan

Uit deze beeldspraak van de brede en de enge poort, kunnen wij verstaan en begrijpen, hoe moeilijk het eigenlijk is om werkelijk door die enge poort te gaan. Om daardoor de zaligheid die in Christus is te ontvangen. Het is genade als wij die enge poort hebben gevonden en ons vrij hebben kunnen maken van alle bagage die wij bewust of onbewust meesleepten. Door eigen meningen of gedachten, of verkeerdheden gebeurt het toch dat wij buitengesloten worden. Meen niet te denken dat als wij eenmaal door die poort zijn ingegaan, dat het genoeg is. Dat is niet zo, want achter die smalle poort loopt een smalle weg. Misschien nog wel smaller dan de poort. Het is niet mogelijk om gaandeweg allerlei zaken te verzamelen die niet uit God zijn, uit Zijn Woord en getuigenis. Daarvoor hebben wij te waken en de Geest Gods is ons daarin behulpzaam en Zijn Woord een Licht op ons pad. 'Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen, zeg Ik u, zullen trachten in te gaan, doch het niet kunnen.'

M.S.Antonisse

Twee vrienden

Dat Barnabas en Saulus vrienden van elkaar waren, kunnen we niet zo letterlijk in de Bijbel lezen, maar het is een grote waarschijnlijkheid. We komen er dadelijk op terug. We weten wel dat er op een gegeven moment een verwijdering ontstond na onenigheid over of Johannes Marcus met hen mee mocht. Barnabas wilde hem meenemen, maar Paulus had er problemen mee, omdat Marcus ooit vroegtijdig van een reis afgehaakt was. 'Er ontstond een verbittering, zodat zij uiteengingen,' lezen we in Hd.15:39. Van Barnabas horen we daarna niets meer in het boek Handelingen. De latere kerkvader Tertullianus (ca.160-ca 230) vermeldt dat hij de schrijver is van de brief aan de Hebreëen, hoewel deze brief ook aan anderen wordt toegeschreven. Volgens legenden sterft hij later de marteldood op Cyprus. In de laatste brieven van Paulus (2Tim. en Filemon) komt Marcus weer voor als medewerker van de apostel. Daar had blijkbaar een verzoening plaatsgevonden met Marcus, die de neef van Barnabas was (Col.4:10).

Barnabas

Barnabas was eigenlijk een bijnaam. In werkelijkheid heette hij Jozef en was hij van Cyprus afkomstig (zie Hd.4:36,37). Die bijnaam betekende 'zoon der vertroosting' zoals Hd.4 al aangaf. In het Aramees staat er eigenlijk 'bar nabi', hetgeen 'zoon der profeten' betekent. Het zou inhouden dat hij de gave van

profetie had en vertroostende woorden mocht spreken en het ambt van profeet droeg. Hij wordt inderdaad in de opsomming van Hd.13:1 ook als eerste genoemd bij de 'profeten en leraars'. Door de gemeente in Jeruzalem was hij naar Antiochië gestuurd toen daar Grieken (waaronder Cyprioten) tot geloof waren gekomen. Zie Hd.11:20-26. Er staat in dit tekstgedeelte geschreven dat hij een goed en gelovig man was, vol van de Heilige Geest. Maar hij was ook een Griekse Jood, opgegroeid in Cyprus, zodat hij de aangewezen persoon was om deze groep voor te gaan: hij 'wekte allen op om naar het voornemen van hun hart de Here trouw te blijven.'

Vriendschap

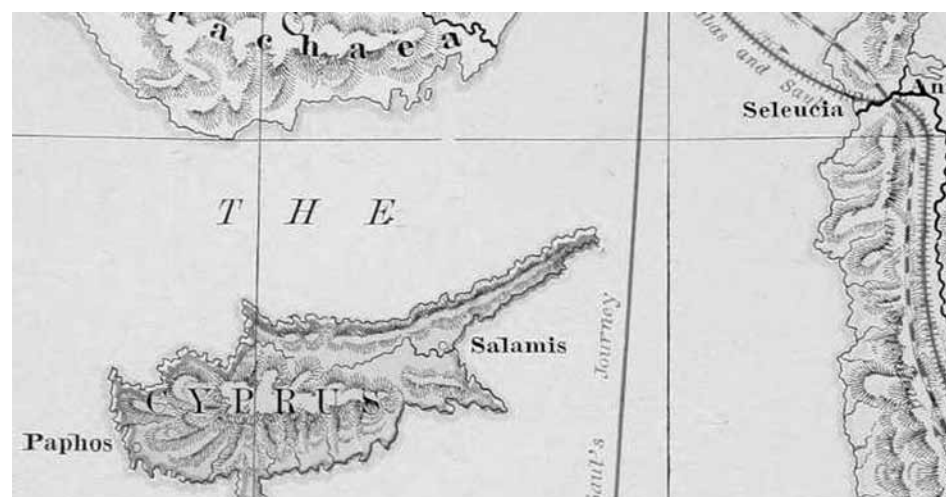
We lezen eerder (Hd.9:26,27) dat toen Saulus na zijn vlucht uit Damascus weer in Jeruzalem gekomen was, deze aansluiting trachtte te vinden bij de discipelen. Die dachten dat dit een truc was, zodat zij uit zijn buurt bleven. Het was Barnabas die zich toen over hem ontfermde: 'Barnabas trok zich zijner aan en bracht hem bij de apostelen en verhaalde hun, hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus.' Saulus' vrijmoedigheid bracht hem in problemen en men liet hem teruggaan naar zijn geboorteplaats: Tarsus. Barnabas vond dat hij Saulus wel kon gebruiken: 'Hij vertrok naar

Tarsus om Saulus te zoeken; en toen hij hem gevonden had, bracht hij hem naar Antiochië. En het geschiedde, dat zij een vol jaar in de gemeente gastvrij ontvangen werden en een brede schare leerden en dat de discipelen het eerst te Antiochië christenen genoemd werden.' Zoiets doe je niet als je niet op zijn minst waardering voor elkaar hebt. Men werkte samen, de één was voor de ander opgekomen; mensen worden voor minder vrienden.

Gezonden

Wij zouden het tegenwoordig een Heilige Roepingsdienst noemen, toen na dat jaar in Antiochië beiden tot apostel geroepen werden (zie Hd.14:14). Ze waren, lezen we in het eerste vers, profeet of leraar, maar de Heer maakte hen Zijn gezonden. Hun werden de handen opgelegd en ze vertrokken: 'Dezen dan, door de Heilige Geest uitgezonden, trokken naar Seleucië en voeren vandaar naar Cyprus; en te Salamis gekomen, verkondigden zij het woord Gods in de synagogen der Joden; en zij

hadden ook Johannes tot helper.' De Heilige Geest had hen uitgezonden. We weten niet of hun de plaatsen aangeduid zijn, maar ze zijn veelbetekenend als je naar de namen kijkt. Seleucië betekent 'wit licht', Cyprus 'liefde: een bloesem' en Salamis 'vredestad'. Die namen zeggen iets over wat de beide apostelen te doen stond: zuiver licht verspreiden van het evangelie; de liefde van God te doen opwekken als een bloesem, zodat er uiteindelijk vruchten voortgebracht zouden worden. Totdat de vrede in aller harten wordt uitgegoten in de nieuwe vredestad Jeruzalem, de stad die uit de hemel zal nederdalen en waaruit men tot het uiterste der aarde zal gaan om Christus, de Koning van het Rijk van vrede en gerechtigheid te verkondigen. Dat is toch de bedoeling van de Heilige Geest: dat alle mensen zalig worden door het licht van het Woord. Paulus en Barnabas krijgen deze taak opgelegd en we zien dat ze niet aarzelen, maar meteen op pad gaan, een voorbeeld voor ons. Niet stilstaan bij wat we (denken te)

hebben, maar voortgaan op het pad dat ons gewezen is.

Weer geroepen

In dat dertiende hoofdstuk van Handelingen bemerken we dat de beide dienaren met een nieuwe taak niet eenmaal geroepen worden, maar tweemaal. Als ze het hele eiland doorgetrokken en overal in de synagogen het Woord Gods verkondigd hebben, komen ze aan in Pafos, de hoofdstad van het eiland. Daar resideert 'de landvoogd Sergius Paulus, een verstandig man. Deze begeerde het woord Gods te horen en liet Barnabas en Saulus tot zich roepen.' Beide malen wordt hen door iemand met gezag opgedragen het Woord Gods te verkondigen. Het is de Heilige Geest Die hen eerst riep met de opdracht het Woord Gods te verkondigen aan iedereen die het maar horen wilde. Het is de landvoogd die van hen vraagt hetzelfde te doen, maar dan persoonlijk. Ook zijn naam is veelbetekenend: Sergius betekent 'uit de aarde geboren', Paulus 'klein'. De mens is uit de aarde, stoffelijk (1Kor.15:47), geboren uit Adam. We moeten allen wederom geboren worden uit water en geest (Jh.3:5) om het koninkrijk Gods te kunnen binnengaan. Daartoe is nodig dat dit Koninkrijk verkondigd wordt aan 'alle creaturen', want het geloof is uit het gehoor: 'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus' (Rm.10:17). Sergius voelde zich ook niet te groot, om de apostelen het evangelie te laten verkondigen.

Verkondiging

Als vrijwel altijd bemerken we dat bij de verkondiging van de blijde

boodschap tegenwerking ontstaat. In dit geval is het een tovenaars, Elymas geheten, voor velen 'een wijs man' (en tevens de betekenis van zijn naam) die probeert de landvoogd het geloof tegen te doen staan. Maar de wijsheid van de wereld is niet opgewassen tegen het Woord Gods. Hij wordt tijdelijk blind op het woord van de apostel, omdat hij de rechte wegen van de Heer verdraait. 'Toen de landvoogd zag, wat er gebeurd was, kwam hij tot geloof, zeer getroffen door de leer des Heren.' Sergius Paulus, uit de aarde aards zoals wij allen was een oprecht man en gaf het evangelie de kans. Hij was bewogen door de leer des Heren. De dienaren zullen ongetwijfeld verteld hebben van de Heer, Die Zich liet kruisigen om de mens te redden van de eeuwige dood. We lezen het niet en we weten ook niet hoe alles zich verder afgespeeld heeft. Er is iemand tot geloof gekomen en dat is belangrijk. We lezen alleen dat de apostelen Cyprus verlaten en dat ze 'kwamen te Perge ('aards') in Pamfylië ('van iedere stam')'.

De verkondiging houdt niet op. Het evangelie moet verkondigd worden tot aan het uiterste der aarde, aan iedere natie, stam en taal. Aan in wezen aardsgezinde mensen die door de kracht en de werking van Gods Geest hemels kunnen worden. Dat moeten we als Paulus en Barnabas schouder aan schouder doen, als vrienden die een goede reuk verspreiden, de onderlinge liefde uitgestort in onze harten door Gods Heilige Geest (Rm.5:5).

A.W. Berkhof

Belemmeringen op de reis naar onze bestemming

De vakantieperiode is weer voorbij. Men is of elders in Nederland of in het buitenland geweest en een ieder is hopelijk weer voldaan en lichamelijk uitgerust om er weer tegen aan te gaan. Is men nu ook beter geestelijk voorbereid op de dingen die aanstaande zijn? Is men bezig geweest met onze toekomstverwachting in deze periode van rust?

Jonge mensen

We zien in deze tijd dat men er veel vrijer ermee omgaat om de kinderen op een steeds jongere leeftijd de vrije hand te geven om met vrienden of vriendinnen op vakantie te gaan, soms zelfs naar een ver land, zodat ze zich aan het toezicht van de ouders onttrekken. Een jong mens kan op velerlei manieren jong zijn beleven. Die reis in het verre vreemde land van het jong zijn kan ook gemaakt worden langs verschillende routes.

Breuk

De Here Jezus zegt: 'Iemand had twee zonen' (Lc.15:11). Het verschil in leeftijd speelt geen rol. Beiden zijn jong, en beiden gaan op reis in hun jong zijn, want jong zijn is altijd 'op reis gaan', ook al zet men geen voet buiten de deur. Deze twee jongens hebben een totaal verschillende aanpak van hun jong zijn en hier vallen de twee typen van het jong zijn uit op te maken. Die jongste zoon is een type dat onder alle klassen en standen voorkomt, zowel bij de kerkelijken als bij de ongelovigen. Laten we ons eens over hem buigen. Het jong zijn van de jongste zoon

wordt voor alles gekenmerkt door de breuk die er ontstaat. Zijn reis naar het verre land begint met een breuk. Hij breekt met zijn ouderlijk huis, al maakt dat in deze gelijkenis nu niet bepaald de indruk - er wordt niet met de vuist op tafel geslagen - toch is hier een breuk. De vader is er stil van.

Jong zijn

Het jonge leven bezit als zodanig vele goederen. Het is rijk aan fantasie, aan lichamelijke en geestelijke gaven en krachten, het biedt ruime mogelijkheden om van het leven te genieten. Welnu, daarover wil die jongere nu zelf de beschikking hebben. Het gaat hier om het zelfbeschikkingsrecht: hij /zij breekt zich los, neemt de vrijheid om zichzelf te zijn en zijn eigen leven te leiden. Hij /zij eist -welja, toe maar. Hij/zij eist daartoe zijn deel op van het moederlijk erfdeel en onttrekt zo zijn jong zijn aan het gezag en de gemeenschap van en met de vader. Ouderschap, vriendschap, liefde en plicht functioneren bij hem of haar niet of nauwelijks meer. Daar ontdoet men zich van en dat alles heeft de praktische betekenis voor hen verloren.

Wat ouders, kerk en vroegere generaties met veel strijd en worstelingen hebben verworven, gooit men zomaar weg: 'Vader ik ga op stap, ik ga reizen.'

Redenen

Dit maakt tegenwoordig het leven uit van een grote groep jonge mensen. Ze ontdoen zich van wat ze aan godsdienstige en morele waarden van huis uit hebben meegekregen. Argwanend, minachtend staan ze er tegenover... ja zelfs zegt het hun vaak niets meer. Misschien hebben ze ook wel niets meegekregen van huis, omdat er thuis geen geestelijk bezit meer

was. Misschien heeft men geen grip meer op de jeugd omdat de macht der duisternis probeert hen meer en meer te verleiden met mooiere dingen van het leven waar men dan veel meer van denkt te kunnen gaan genieten. Hij of zij breekt dan letterlijk met alles. Het jong- zijn van de jongste zoon kenmerkt zich ook door de overdaad

Overdaad

De overdaad is in onze tijd een begeleidend verschijnsel van de weelde. Het kan niet op... er kan nog steeds meer bij, nooit is er genoeg. De gelijkenis vertelt van de jongste zoon, dat hij met zijn goed,

met zijn erfdeel in dat verre land was aangekomen! Maar, na een tijdje heeft hij zijn goed er doorgebracht met een leven in overdaad. Aan dat breken zit altijd weelde vast. Als de remmen eraf gaan, wordt de mens losgeslagen. Als een paard de teugels mist, slaat het op hol. Als de daad en de regels zijn losgebroken, wordt dit tot overdaad. De normloze en goddeloze mens zoekt de felle beleving van volslagen losbandigheid. Men leeft zich uit in het smijten met geld en grote woorden, waarmee alle remmen worden losgegooid. Deze overdaad moet betaald worden. Maar voor welk een prijs? Er staat in de gelijkenis: totdat hij alles verteerd had... En inderdaad hij verteert alles. Alles wat hij kreeg, jaagt hij er door. Al de kostelijke waarden van zijn ouderlijk huis, die daarin voor hem waren opgespaard, zichzelf met zijn jonge lichaam, zijn geest en gaven en kansen. En ook jaagt hij tenslotte God erdoorheen. Zo duur is de overdaad.

Schadelijk

Ook de door deze weelde gestimuleerde levensverwildering grijpt onder de tegenwoordige jeugd verwoestend om zich heen. Men maakt daarbij gebruik van de moderne media als tv, radio, computer, de sociale media als Facebook en Twitter of sms. Alles is tegenwoordig mogelijk voor de jeugd en men denkt daar door in hogere sferen te geraken. Men komt ook nog eens in de verleiding om drugs te gaan uitproberen om zo niet onder te doen voor vriendjes of vriendinnetjes. Men heeft niet in de gaten

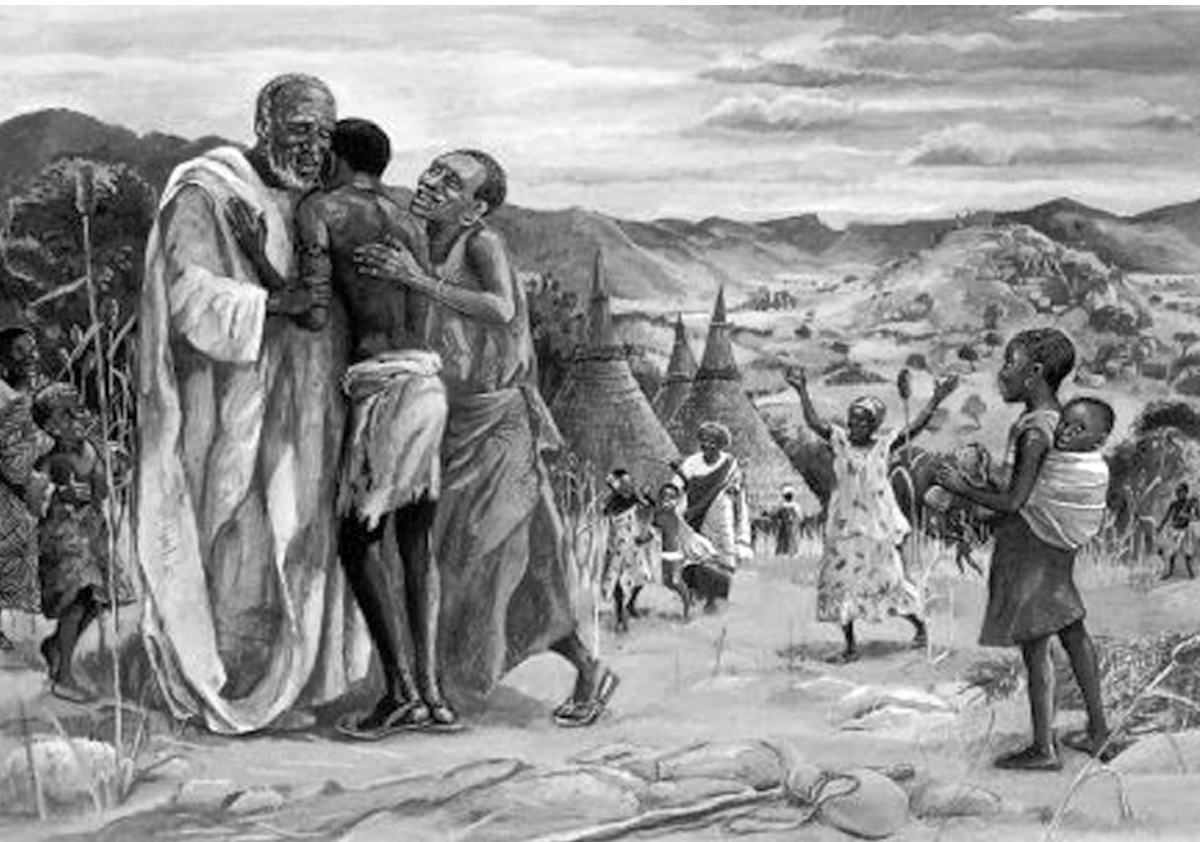
dat dit alles lichaam, ziel en geest aan het stuk maken is. Men gaat er mee ten onder. Hier zien we inderdaad dat overdaad schaadt

Verloren?

De reis van de jongste zoon loopt tenslotte uit op volslagen mislukking. De overspanning van de overdaad haalt de spanning van het avontuur eruit. En uiteindelijk heeft het hem alleen maar in de ellende gebracht. Hij erkent dat zelf: 'Ik kom om van de honger.' Hier staat hij aan de grenzen van het verre land. Hoe wijd en vrij hij het zich ook had voorgesteld, toch heeft ook dit land zijn grenzen.

Die zijn hier: gebrek, honger, ondergang. Dat gebrek komt, vroeg of laat, voor menig jong menskind die op de wijze van de jongste zoon zijn jong zijn heeft beleefd. Dat verlies kan grote gevolgen met zich mee brengen. Diep innerlijk weten ze zich ongelukkig en tegelijkertijd machteloos... omdat ze het geloof kwijt zijn of kwijt raken. Als wij een sterk geloof hebben dan kunnen wij hen helpen ze uit het moeras te trekken door de kracht van het gebed in de geest en in de liefde van Christus. Waar ze hun bestemming kwijtraakten, kan de Heer hen weer op de geloofsweg terugbrengen! Waak en bid!

G. Bahre

'Zoals men in Afrika de 'verloren zoon' beleeft'

De geestelijke dampkring

Het is goed als wij verlangen en uitzien naar de wederkomst van onze Heer. Het is beter als we daarbij ook beseffen dat wij die wederkomst dichterbij brengen wanneer wij het nog wachtende werk uitvoeren: de christenheid moet op de hoogte zijn van wat de wereld te wachten staat en in staat van waakzaamheid worden gebracht. Onze geloofsbelijdenis leert in punt 3 zoals die in de liederenbundel vermeld staat: 'dat zij van Godsweg de opdracht heeft, om gelijk Elia en Johannes de Doper Israël opriepen tot de wet en de getuigenis, de christenheid op te roepen tot de leer der Heilige Schrift, zoals deze in de eerste eeuw der Kerk door 's Heren geroepen apostelen, profeten, evangelisten en herders werd onderwezen.' Bij het brengen van dit getuigenis worden we gehinderd door wat er in de wereld gebeurt. Het christelijk geloof verliest allengs haar aanhang in onze contreien waarbij de kennis van God en Zijn Woord bepaald gebrekkig aan het worden is. We kunnen al bijna niet meer aanknopen bij wat enkele tientallen jaren geleden nog steeds bekend was.

Citaat

In het Boek voor onze Tijd staat op blz. 383 een citaat uit een krant van 1872: 'Er hebben in de laatste veertig jaren op politiek en in het

algemeen op sociaal gebied zulke ontzaglijke, diep ingrijpende en verreikende veranderingen plaatsgegrepen; er zijn zulke geheel nieuwe wereldbeschouwingen en beginselen vooropgesteld, al het oude, vroeger zo heilige, of althans hoogst eerbiedwaardige inzake staat- en staathuishoudkunde is zo krachtig en meedogenloos van zijn voetstuk afgewrongen (...) dat we ons in dit opzicht, evenals in zo menig ander, als het ware in een nieuwe wereld bevinden.'

Komt het citaat ons niet bekend voor? Zouden we niet precies hetzelfde kunnen vermelden van onze tijd, 140 jaar verder? Hoeveel is er alleen de laatste 40 jaar niet veranderd... Er is meer gemak gekomen, we zijn rijker geworden, maar ook zijn vele heilige huisjes in de publieke opinie vermalen en bij het vuilnis neergezet. De afval van het christelijk geloof is groot; waarden en normen van toen heten ouderwets; de wetsverachting neemt toe (Mt.24:12) en vele zaken die Gods Woord verbiedt, worden hoe langer hoe meer als normaal beschouwd. We zien de profetie uit 2Tm.4:3,4 hoe langer hoe meer werkelijkheid worden: 'Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich tal van

leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren.'

In de wereld

Nu is het meteen de vraag of wijzelf wel of niet beïnvloed worden door deze ontwikkelingen. Het antwoord kan alleen maar zijn: 'Natuurlijk worden we beïnvloed.' We zijn op dezelfde aarde, wonen in dezelfde maatschappij en zien en horen dezelfde dingen als onze buuren en streekgenoten. We ademen dezelfde lucht en de tijdgeest heeft ook vat op gelovigen, zeker op hen die niet beseffen wel óp deze wereld te zijn maar ván de wereld (Jh.15:19). Het is duidelijk waarom de apostel Johannes de lezers van zijn eerste brief een waarschuwing voorhoudt (1Jh.2:15-17): 'Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hoovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.'

Dat de wereld trekt, is niet iets nieuws. De apostel Paulus moest van Demas gewagen dat die hem 'uit liefde voor de tegenwoordige wereld' verlaten had' (2Tm.4:10). We kennen in onze omgeving allen wel mensen die de kerk verlaten hebben voor de wereldse genoegens en als we onszelf kennen, weten we dat we ook aangetrokken worden door wereldse genoegten

en er zelfs wel eens aan toegeven. Niet dat genieten slecht hoeft te zijn. Prediker leert: 'Zie, wat ik als goed heb opgemerkt, is dit: dat het voortreffelijk is te eten en te drinken en het goede te genieten bij al het zwoegen, waarmee iemand zich aftobt onder de zon gedurende de weinige dagen van zijn leven, die God hem schenkt, want dit is zijn deel' (Pr.5:18). En elders (2:25): 'Want wie kan eten en wie kan iets genieten buiten Hem?' Waarmee duidelijk is dat bepaalde vormen van genieten van God komen en we Hem daarvoor danken mogen. Want Hij regeert het al.

Overste

Toch wordt de satan de overste van de macht der lucht in Ef.2:2 en overste der wereld (een aantal keer in het evangelie van Johannes) genoemd. Hij kon Christus bij de verzoeking in de woestijn koninkrijken aanbieden en bij wat we rondom ons aanschouwen, moeten we regelmatig denken aan de tekst die de apostel Petrus schrijft: 'Wordt nuchter en waakzaam. Uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden' (1Pt.5:8). Beseffen

Een teken van de tijd

we wel genoeg dat de geestesgesteldheid in Europa ernstig beïnvloed wordt door de boze geesten in de hemelse gewesten (Ef.6:12)? Zij worden niet voor niets in hetzelfde vers ook 'wereldbeheersers dezer duisternis' genoemd. Zij beheersen de wereld en veroorzaken de duisternis. Zij beïnvloeden de publieke opinie door wat goed is slecht te noemen en andersom. De profeet Jesaja houdt degenen die zich door de verkeerde geesten laten leiden voor dat het oordeel over hen komen zal: 'Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter doen doorgaan voor zoet en zoet voor bitter' (Js.5:20). Maar de gelovige zal moeten kunnen onderscheiden. Niet voor niets heeft de Heer de gave van het onderscheiden der geesten aan Zijn kerk gegeven (zie 1Kor.12:10). De gave is nodig omdat we te maken hebben met een sluwe tegenstander die gelovigen probeert te roven uit de hand van de Heer. En hij heeft helaas succes.

Werken zolang het dag is

De astronaut André Kuipers sprak desgevraagd dat hij in de ruimte had ondervonden dat de aarde een 'kwetsbare indruk' maakte: een bol met een dun randje eromheen, waarmee hij de dampkring bedoelde. Slechts een paar kilometer breed en omringd door allerlei gevaren. We weten van de natuurlijke luchtverontreiniging en een aangetaste ozonlaag. Maar we weten ook van de geestelijke dampkring die het zonlicht verduistert, namelijk het Woord van God

dat er hoe langer hoe meer ondergehouden wordt. Als een christen een fout maakt, komen er uit allerlei hoeken en gaten meteen tegenstanders opduiken die dadelijk ook maar het christendom veroordelen. Wordt er gesproken over ethische zaken die God heeft verordineerd, gaan er dadelijk stemmen op die hun afschuw uitspreken over hoe de Bijbel spreekt over hoe mensen horen te handelen. Men weet het veel beter en zo langzamerhand is de tegenstander Gods de overhand aan het behalen. Hoe lang zal het nog duren dat christenen niet meer verdragen worden? Het betekent dat we moeten arbeiden zo lang het nog licht is, want straks als de duisternis vrijwel volledig is, kan het niet meer. We moeten erop uit. De Heer wil Zijn uitverkorenen verzamelen en daarbij gebruik maken van mensen die Zijn werk werken. Dan moeten we wel klaar staan, dan moeten we wel de tekenen van de tijd onderscheiden en ons laten gebruiken door de Heilige Geest, Die ons bekwaam wil maken voor dat werk. Het betekent dat we adem moeten halen, dat wil zeggen bidden en waken, Gods Woord het onze maken en met allerlei geestelijke wapens uitgerust de wereld onveilig maken voor onverschilligheid en geestelijke verontreiniging. Om met de apostel Paulus te spreken: 'Neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer' (Ef.5:11). De Here geve ons open ogen voor Zijn licht en de bereidheid ons in Zijn dienst te stellen zonder beangst te zijn. Want Hij is met degenen die Zijn werk werken.

redactie

'Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het teken, wanneer al deze dingen in vervulling zullen gaan?' Dit vragen de discipelen aan hun Heer wanneer Hij hun vertelde dat geen steen op de andere zou blijven, toen ze Hem op de tempel wezen (Mr.13:1-3). Wat dan volgt is Christus' uiteenzetting over de laatste dingen, beginnend met 'Ziet toe, dat niemand u verleide' en eindigend met 'Wat Ik u zeg, zeg Ik allen: Waakt!' Waken betekent dat je ergens zorgvuldig aandacht aan schenkt, opletten dat niet een of andere ramp je overkomt. De discipelen vragen aan Jezus waaraan ze de laatste dingen kunnen herkennen. Ze vragen naar het teken dat die tijd aanbreekt en de Heer geeft er niet één maar vele, die wij in de loop van ons geloofsleven hebben leren kennen. Maar zijn wij waakzaam genoeg?

Wat is noodzakelijk?

Niet alleen door de Bijbelwoorden, maar ook door de woorden van profetie blijft de Heer ons waarschuwen. Het is Zijn liefde die dringt en verlangt naar het moment van ontmoeting tussen bruid en Bruidgom. Hij weet dat de laatste tijden zwaar zullen zijn voor Zijn Bruidsgemeente en roept haar telkens toe dat ze moet waken om toegang te verkrijgen tot de bruiloftszaal. Hijzelf heeft de wereld al overwonnen en wijst ons op Zijn kracht en sterkte, want zonder Hem kunnen we niets doen. Het is dan nood-

zakelijk om het toegangsbewijs (de verzegeling) voor het grootste feest aller tijden te koesteren als de meest waardevolle schat in ons bezit. Het is noodzakelijk om de Heer te vertrouwen en Zijn geboden en inzettingen te onderhouden, Zijn vrede te smaken en te genieten van Zijn lieflijkheden. Dat doen we door Zijn bedehuis te bezoeken en Zijn Woord te onderzoeken. Daar is Hij te ontmoeten, daar worden we gespijzigd en te drinken gegeven, daar leren we Zijn hart beter kennen. Hij had Zichzelf tot offer gesteld aan een kruishout; Hij liet Zich kruisigen tot heil van ons, zondaren en de tijd is niet ver meer dat we zullen ontdekken dat alles is aangebracht in het Huis van de Vader door wat Christus schenkt. Dus horen en lezen we ook Zijn waarschuwingen om niet verloren te gaan, maar aandacht te hebben voor de verleidingen rondom ons, die ons aftrekken van Zijn wonderbare licht. Zijn liefde ontroert ons en we worden dan dichter tot Hem getrokken en verlangen des te meer om Hem te zien zoals Hij is, wanneer uit de hemel de roep komt: 'Klimt hierheen op' (Op.11:12)!

Uitgenodigd

Bij een bruiloft in het oosten was het gebruikelijk dat ruim tevoren de eerste, voorlopige uitnodigingen uitgingen, om te weten op hoeveel gasten men kon rekenen. Als alles gereed was, al het voorbereidende werk gedaan was

stuurde de gastheer zijn dienaren nog eens, vlak voor of op de dag van het feest, de herinnering en aanzegging; men moest dan terstond komen. Er waren dus twee uitnodigingen, de eerste algemeen, de tweede precies. We lezen dit in Lc.14:16,17: 'Iemand richtte een grote maaltijd aan en nodigde velen. En hij zond zijn slaaf uit tegen het uur van de maaltijd om tot de genodigden te zeggen: Komt, want het is nu gereed.' Alles is gereed, niemand van de gasten hoeft iets mee te brengen. Maar van de genodigden heeft niemand tijd om te komen, ze hebben allemaal iets te doen: de een heeft een akker gekocht; de ander vijf juk ossen. Weer een ander heeft een vrouw getrouwd. Zij kiezen ervoor zich niet vrij te maken van hun eigen zaken. Hun eigen zaken achten zij belangrijker. Eigenlijk zou het andersom moeten zijn; dat geldt zeker ook voor ons! Ik ben uitgenodigd voor de Bruiloft van het Lam en ik heb daarom echt geen tijd om

een akker te bezien; of om een juk ossen te beproeven; voor bepaalde relaties en verplichtingen heb ik geen tijd. Want: de conclusie van deze gelijkenis van de Heer is dan ook: 'Want ik zeg u: Niemand van die mannen, welke genodigd waren, zal van mijn maaltijd proeven' (Lc.14:24).

De komende strijd

Er komt nu een tijd aan, waar men vanuit de wereld hoe langer hoe meer gaat strijden tegen het Lam. Dat zal gevolgen hebben voor de christen van vandaag en morgen. De Heer heeft het ons allen voorgezegd in Zijn rede van de laatste dingen. Een van de tekenen van de tijd vinden we ook in de profeet Daniël waar over de antichristelijke macht wordt gezegd: 'hij zal er op uit zijn tijden en wet te veranderen.' Vandaag de dag zien we er voorboden van. In onze grondwet staat in artikel 1 het zogenaamde gelijkheidsbeginsel: discriminatie is niet toegestaan vanwege godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook. Maar er is ook een artikel 6: ieder heeft het recht zijn godsdienst of levensovertuiging, individueel of in gemeenschap met anderen, vrij te belijden, behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet. Die laatste woorden kunnen betekenen dat in een bepaalde denkwijze men niet meer de vrijheid heeft om in de kerk de Bijbelse regels te volgen, wanneer die regels de staat onwelgevallig zijn. De SGP heeft hiermee te maken, nu zowel de Hoge Raad als het Europese Hof voor de rechten van de mens (op 10 juli) definitief

hebben vastgesteld dat men vrouwen moet toelaten op hun kieslijsten. Los van het feit of men het nu wel of niet eens is met wat deze Nederlandse partij vindt, zien we hier dat het discriminatieverbod hoger wordt geacht dan het beginsel van vrijheid van godsdienst. Immers ging de SGP uit van Bijbelse principes, zoals zij die uitlegt. Dit zal grote gevolgen hebben voor de kerk van Jezus Christus, want de uiterste consequentie is dat van de kerk geëist zal worden dat zij in regels, denken en praktiseren gelijk wordt aan wat de overheid raadzaam en correct acht en wat in de samenleving wenselijk wordt bevonden.

De dag dat Jezus terug komt is niet te berekenen...

...maar je moet er wel rekening mee houden!

visje

Mogelijke voorbeelden hiervan zijn:

- vrouwen in het ambt
- relaties inzegenen van mensen van gelijk geslacht
- toegang tot het Heilig Avondmaal als er sprake is van een onreine of onheilige situatie.

Als kerk van de Heer zullen we niet met dergelijke democratische beginselen mee kunnen gaan. We zijn namelijk gebonden aan de Heilige Schrift, ons uitgangspunt voor leer en leven en we kunnen komen tot een punt waar we met de apostelen uit de eerste tijd moeten zeggen: 'Men moet Gode meer gehoorzamen dan de mensen.'

Opname

De strijd die aangekondigd wordt in Op.11 zal waarschijnlijk hierop neerkomen en zo zien we dat de fundamenteen worden gelegd van een staatskerk met beginselen van antichristelijke aard: de mens zal worden voorgeschreven hoe zich te gedragen naar de wetten van de staat. Dat zal niet alleen het sluiten van de apostolische kerken betekenen.

Spoedig gaat dan Op.11:12 in vervulling: 'En zij hoorden een luide stem uit de hemel tot hen zeggen: Klimt hierheen op! En zij klommen naar de hemel op in de wolk.' Dat we allen daarnaar blijven uitzien en schouder aan schouder blijven strijden!

J.L.M. Straetmans

Woord: herfst

Het najaar zoals wij dat kennen, komt in Israël niet voor. Geen weken vol dreigende onweersbuien en hevige herfststormen, windstille dagen, grijs en kil door hardnekkige mist, maar ook geen strakblauwe luchten vol vogelgeluiden of briljante parelsnoeren van bedauwde spinnenwebben om maar eens iemand te citeren op internet. Eigenlijk kent Israël alleen maar zomer en winter. De zomer duurt van begin mei tot eind oktober, waarna de winter begint van november tot en met april. De winter is afwisselender dan de zomer: een golf van depressies met zuidwestelijke winden zorgt om beurten voor regen en zon. De overgang tussen beide seizoenen is maar kort.

Het woord herfst komt logischerwijze in de NBG-vertaling dan ook maar twee keer voor, eenmaal in het Oude en eenmaal in het Nieuwe Testament. Het lijkt gepast om in het najaarnummer dit woord te bespreken en te kijken wat we ervan kunnen opsteken.

Vergankelijk

Spr.20:4 leert ons: 'In de herfst ploegt de luiaard niet; zoekt hij in de oogsttijd, dan is er niets.' Deze zegswijze staat te midden van allerlei losse spreken, wijsheden om te overdenken en bij uitstek zinnen die men kan gebruiken om een tijdje op christelijke wijze te mediteren: nadenken over God, Zijn Woord en de relatie tussen Hem en de dingen van de wereld. Wij leven tenslotte

in Zijn schepping, die door de zondeval overgegeven is aan de gebrokenheid. Rm.8:20-22 zegt het zo: 'Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is.' Het boek Spreuken geeft de gelovige mens een praktische toepassing van de wijsheid van God, die hemel en aarde schiep, ten aanzien van verschillende onderdelen van het leven in deze wereld van verwarren en verval. God bepaalt ons bij Zijn onmetelijke genade door Zijn wijsheid toe te laten passen op de omstandigheden van ons dagelijkse leven. Hij toont ons wat de gevolgen zijn van vele paden waarop een mens zou kunnen wandelen. Hij doet dit niet in de vorm van een wetboek, maar door een geschrift dat handelt over de wereld en over het bestuur van God. In de vorm van allerlei gezegdes die hier verzameld zijn, opdat we ervan leren zouden.

Nalatigheid

Ons gezegde leert dat als we lui zijn, de gevolgen moeten dragen van ons niet-handelen. Van onze nalatigheden dus. In dit geval heeft

de gemakzucht toegeslagen en is het buiten voor hem te fris, waarom de landbouwer weinig zin heeft om te ploegen. Waarom is dat nodig? Ploegen is noodzakelijk om de grond losser te maken, waardoor de bodemstructuur en afwatering verbeteren en het zaaien en het ontkiemen van het gewas gemakkelijker gaat. Bij het ploegen worden de restanten van het geoogste gewas met zijn wortels en het opgeschoten onkruid ondergeploegd, waardoor die als meststof dienen (bron: wikipedia). Doet men dit dus niet, dan zal de opbrengst van de akker nihil zijn. Voordat de akker vruchten voortbrengt, moet men deze eerst bewerken.

De geestelijke betekenis ligt voor de hand; de kanttekeningen van de Lutherse vertaling hebben: 'Dit gaat ook in de hoogste graad door in het verstandelijke en het geestelijke leven. Alzo ook predikanten en regenten, die hun ambt niet behoorlijk waarnemen, en tegenkanting en haat vrezende, zijn als luie arbeiders te beschouwen.' We kunnen het verder ieder op onze eigen plaats op onszelf toepassen: wanneer we verzaken in welk onderdeel dan ook van het geestelijke leven, moeten we de gevolgen daarvan dragen. We ontberen Gods zegen als we de diensten niet bijwonen; wie niet eet of niet drinkt, heeft geen leven in zich blijvende; als we onze kinderen niet voorleven hoe men als christen handelt, zullen deze het geloof makkelijker afwijzen; 'zij, die zich niet van olie wilden voorzien voor haar vaten, hebben er om gebedeld toen de bruidegom kwam, maar zij werden afgewezen' (M. Henry), enzovoort. We hebben

allen onze zwakke kanten en werk waar we maar langzaam aan toe komen. Zodra we een goede reden kunnen bedenken en ons daarmee bedotten, zullen we bezigheden nalaten die we beter wel hadden kunnen doen. In het natuurlijke én in het geestelijke.

Waarschuwingen

De tweede keer dat het woordje 'herfst' in Gods Woord voorkomt, is dit in de zendbrief van de apostel Judas, de broeder van Jakobus zoals hij zichzelf aanduidt en

daarmee naar alle waarschijnlijkheid de broeder van de Heer (vgl. Mc.6:3). Judas schrijft een brief vol waarschuwingen, dat de gelovigen vasthouden aan de leer der apostelen (vs.17) en roept hen op: 'Maar gij, geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods, door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof en door te bidden in de Heilige Geest, verwachtende de ontferming van onze Here Jezus Christus ten eeuwigen leven.' Daarvoor heeft hij gewezen op 'zekere mensen die binnengeslopen zijn' die

hij betitelt als 'godelozen, die de genade van onze God in losbandigheid veranderen en onze enige Heerser en Here, Jezus Christus, verloochenen.' Hij vergelijkt ze onder andere met 'bomen, die in de late herfst geen vrucht geven; tweemaal gestorven zijn zij en ontworteld.' Er staat letterlijk 'bomen met vergaan fruit'. Bomen worden vaker als beeld voor mensen gebruikt (zie bijv. Ri.9). In dit geval noemt Judas ze tweemaal gestorven. Zij zijn bomen, want in de wijngaard van de Heer geplant, maar zij zijn onvruchtbare bomen. Van hen wier vruchten bedierven, kan worden gezegd dat ze onvruchtbaar zijn. Het is treurig wanneer de mensen beginnen in de Geest en eindigen in het vlees. Eens waren zij dood in hun natuurlijke, gevallen en verloren staat; maar zij werden levend toen zij de belijdenis van de christelijke godsdienst als de hunne aannamen. Nu zijn zij opnieuw gestorven door de duidelijke bewijzen, die zij van hun huichelarij hebben gegeven; wat zij ook schenen te zijn, er was geen waarachtig leven in hen. Ontworteld; zoals wij gewoon zijn dode bomen te doen, waarvan wij niets meer verwachten. De Heer Zelf verklaart in Mr.4 de gelijkenis van de zaaier die uitging om te zaaïen en benoemt in vers 18 en 19: 'degenen, die in de dorens gezaaid worden: dit zijn zij, die het woord horen, maar de zorgen van de wereld en het bedrog van de rijkdom en de begeerten naar al het andere komen erbij en verstikken het woord en het wordt onvruchtbaar.' Het zijn dezelfde als waarvan Judas schrijft: gelovigen die onvruchtbaar worden en de

wegen van de wereld gaan. Alles opgeschreven 'ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is' (1Kor.10:11).

Herfst

Bij het verschijnen van deze 'Stem van de Laatste Bazuin' is de herfst weer begonnen. Een seizoen waarin het vaak waait en de kou soms ongenadig toeslaat. Een jaargetijde dat de bladeren aan de bomen verjaagt, maar ook de boer de akkers doet ploegen om een volgende periode te kunnen gaan oogsten, omdat hij zijn land heeft bewerkt en ingezaaid. Beide Bijbelteksten waarin we het woord 'herfst' aantreffen, spreken ons van waarschuwingen. Dat we in het (geloofs)leven dingen niet moeten nalaten, dat we vast moeten houden aan de leer der apostelen en uitzicht moeten houden op die grote dag van Christus' komst. Want de herfst is ook de periode dat de bladeren een enorme kleurenpracht te zien geven voor ze vallen om de boom een overlevingskans te geven in een koude en donkere tijd. Die kleurenpracht is de belofte van een nieuwe tijd van groei en bloei. In geestelijke zin ziet dit op onze voorbereiding op die koude en donkere antichristelijke tijd die er spoedig komt. We moeten niet lui zijn, maar de teerkost verzamelen voor die tijd als de bomen die de voedingsstoffen terugtrekken in de stam. Opdat we niet sterven, maar bij de komst van de Zonne der gerechtigheid ons nieuwe leven mogen ontvangen en allerlei vruchten voortbrengen. Tot Zijn eer!

A.W. Berkhof

Hysop – Schuldvergeving, waar we ook zijn!

Als wij op vakantie gaan, dan reizen wij vaak naar streken waar geen gemeente van onze kerk, de Hersteld Apostolische kerk aanwezig is. Als de zondag dan aanbreekt, merken wij voor een deel verstoken te zijn van de zegeningen die wij gewoonlijk op de zondagen van de HEERE God mogen ontvangen. Wij denken aan de gezamenlijke gebeden, de prediking, de aanbidding van God en de viering van het Heilig Avondmaal. Op zo'n dag in den vreemde gaan onze gedachten bij dit gemis uit naar diegenen die ziek thuis zijn en die ongewild al deze zegeningen moeten missen.

Gedeeltelijk

Wij zeiden 'voor een deel verstoken van de zegeningen'. Dat is juist, want één onderdeel van de zondagse eredienst is altijd bij ons: de schuldbelijdenis en de daarop volgende schuldvergeving. Naar goede gewoonte belijden wij op de gezette tijden, ook in den vreemde, onze zonden.

Het is een apostolisch gebruik om de zonden op vakantie of als wij ziek thuis zijn, om ongeveer kwart over tien 's ochtends voor de Heer te belijden. Dit is het tijdstip dat ook in de erediensten de zonden worden beleden. In de vrijspraakformule is de volgende zinsnede opgenomen: 'En allen met ons in de geest vergaderd zijnde, belijdende onze zonden en schuld, aanroepende de Here Jezus om genade en geen recht!'

De vrijspraak van beleden zonden is daarmee voor een ieder die deelneemt aan de zonden- en schuldbelijdenis waar ter wereld hij of zij zich ook bevindt.

De hysopplant

De psalmist zegt in Psalm 51: 9 'Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn.' Wat een opmerkelijke uiting van David. Hoe steekt deze ontzondiging in elkaar? Wat heeft de hysopplant met deze reiniging van de ziel van de mens David te maken? Wat voor zicht geeft het plantje hysop op onze zonden- en schuldbelijdenis en de vrijspraak, de bediening van het ambt der verzoening?

De hysop is een plant welke voorkomt in het nabije oosten, Egypte, de Sinaï, het beloofde land. En als wij misschien denken dat het een hele zeldzame plant is, dan komen wij bedrogen uit. De hysop is een struikachtige plant die veel voorkomt in de streken welke hierboven genoemd zijn. Hij groeit langs hellingen, in scheuren en spleten in de bodem en in rotsen. Het is een struikachtige plant met een houtachtig ondergedeelte en een kruintje van kleine, zachte grijsgroene geurende blaadjes. De plant heeft

een reinigende werking door de olie uit de geurende blaadjes. De Hysopplant was makkelijk te gebruiken als kwast bij besprenging vanwege het harde houten ondergedeelte en de vele takjes en zachte blaadjes in het bovengedeelte.

Bij het Pascha

Vlak voor de uittocht uit Egypte stelde de HEERE God het Pascha in voor het volk van Israël, Het volk moest een paaslam nemen voor elk gezin of als het gezin te klein, gezamenlijk met hun burens. Op de veertiende dag van het verblijf van paaslam in het gezin, werd het diertje geslacht en het bloed moest naar de opdracht van de HEERE God, gestreken worden aan de bovendorpel en de zijposten van de voordeur van de huizen waarin het geslachte lam werd genuttigd. En dit strijken van het bloed werd gedaan met een bundeltje hysop lezen we in Ex.12: 22a: 'Neemt dan een bundelken hysop, en doopt het in het bloed, dat in een bekken zal wezen; en strijk aan den bovendorpel en aan de twee zijposten van dat bloed, hetwelk in het bekken zijn zal.'

Wij kennen de afloop van de geschiedenis uit Exodus 12. In de tiende plaag sloeg de HEERE God door de verderfengel al het eerstgeborene in Egypte. Alleen wanneer de verderfengel bij een huis kwam waar hij het bloed aan de bovendorpel en zijposten van de voordeur van het huis zag, dan ging hij voorbij aan dat huis en liet hij allen in leven. Het bloed aan de deurpost was de waarborg voor het leven.

Schaduwbeeld en geestelijke overzetting

Het offer van het paaslam wees al op het offer van Christus. Het strijken van het bloed aan de bovenpost en zijposten van de deur van het huis in het geestelijke ziet op strijken van bloed van Jezus Christus aan posten van de deur naar ons hart. Het ziet op ons pleiten op de bloedstorting van Jezus Christus, en vervolgens op de genade en vrijspraak die wij allen mogen ontvangen na beleden zonden met een heilig voornemen tot betering. Het hart wordt gereinigt in de bloedstorting op Golgotha. Bij de geestelijke overzetting mogen wij blij zijn dat de hysopplant zo veelvuldig voorkomt in de natuur. Het duidt erop dat waar wij ook zijn, wij op elk moment dan ook onze zonden mogen belijden voor de Heer. Maar ook duidt het erop dat, hoe vele onze zonden zijn, wij ze belijden mogen en ze vergeven

worden. Als wij nu onze zonden belijden, zal de vrijspraak ons deel zijn waar wij ook vertoeven.

Wij mogen dit ook als een grote vertroosting aanmerken, dat waar wij ook zijn de Heer ons altijd ziet. Als wij nu vooruit zien naar de toekomstige tijd waarin wij misschien verstoken zullen zijn van de opgang naar het Godshuis door het werk van de antichrist, dan mogen wij weten dat wij nooit verstoken zijn van de zonden- en schuldbelijdenis en vrijspraak van de Heer. Want het ambt der verzoening kan bediend worden, al zitten wij in de gevangenis.

Ambt der verzoening

De hysop ziet dan ook direct op het ambt der verzoening zelf. Met de hysop werd het bloed van het lam aangebracht aan de bovendorpel en zijposten van de deur van het huis. En David zegt in Ps.51:9: 'Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn.' De hysop ziet dus op het instrument om tot ontzondiging, tot genade en leven te komen. Overgezet is de hysop het beeld en type van het ambt der verzoening. De zonden- en schuldbelijdenis en vrijspraak zijn de instrumenten om tot reiniging van zonden en ongerechtigheden te komen. De rechtvaardigmaking is door Jezus Christus. Het ambt der verzoening is het instrument en de opdracht die door de opgestane Heer aan de dienaren daartoe zijn gegeven. In Johannes 20: 22b, en 23 staat geschreven: 'Ontvangt den Heiligen Geest. Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden.'

Laten wij ervan overtuigd zijn dat de Heer ons dit instrument van het ambt der verzoening, uitgebeeld door het gebruik van de hysopplant, in grote mate geschonken heeft en dat wij er waar wij ook zijn aanspraak op kunnen maken. Laten wij dat dan ook doen en daar naar handelen. Vergeet nooit uw zonden- en schuldbelijdenis waar u ook bent. En voorzeker zal de hysop het bloed van de Heer strijken aan de deurposten van uw harten. Het 'Vrede zij ulieden!' zal ons deel zijn.

Maran-Atha, Jezus komt!

J.R. Misset

Advertentie

M.J.J. Keijsper
J.R. Misset

de wederkomst

"Zie, ik kom"

EEN ONTDEKKINGSREIS

de Kandelaar

**Verschenen bij Uitgeverij
'de Kandelaar' (€ 15)**

de kapel van de gemeente Groningen

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138, hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk Gat van West-Noord-Westen	10 uur tweemaal per maand

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Correspondentieadres: H.F. Rijnders, Hogerbeetsstraat 32, 2242 TR Wassenaar